

„ΑΠΟ ΤΗ ΜΟΝΟΜΑΡΤΗ ΣΤΟ ΚΑΡΤΙΕ ΛΑΤΕΝ!...”

ΛΕΩΝ ΝΤΕΜΠΕΛ, Ο ΠΟΙΗΤΗΣ ΠΟΥ ΑΥΤΟΚΤΟΝΗΣΕ ΓΙΑΤΙ ΠΕΙΝΟΥΣΕ !...

[Άπε τὸ περιφανε βιέλιε τῶν Φιλελευθιῶν Ἀναμνήσεων τοῦ κ. Φρανοὶ Καρκῆ]

ΑΠὸ τὸ γινώσκοντες ἀνεγνώστες μᾶς βιβλίον τοῦ κ. Φρανοὶ Καρκῆ Ἐπὶ τῆν Μονομαρτίην στὸ Καρτιέ Λατέν, στὸ ὁποῖο ὁ μεγάλος συγγραφεὺς μυθιστοριογράφος, ὁ Ποιητὴς τῶν Ἀναμνήσεων, συγγενέως τῆς Φιλολογικῆς Ἀναμνήσεως του, παραλαμβάνομε καὶ τὴν παρακάτω δοκιματικὴν βιογραφίαν τοῦ μεγάλου ποιητοῦ Λέοντος Ντεμπέλ, ποῦ ἔβησε καὶ πίνγησε μὴ νύκτα, στὸ 1915, στὸ Στρασίμ, γιὰτὶ δὲν ἔμπορεσε πλεὴν μὴ ἰσορροπία τῆς ζωῆς του, διὰ τὴν ἀσθένειάν καὶ τὴν πείναν, ποῦ τοῦ θέρετο τὸ σπλάχνον !...

«Ὅμοι μᾶς πεινοῦσαι !...» γράφει ὁ κ. Φρανοὶ Καρκῆ στὸν τίτλον τῶν Φιλολογικῶν τῶν Ἀναμνήσεων. Ὁ περισσότερος τοῦλάχιστον ἀπὸ τοὺς λογιότερους, ποῦ ἀρχίζον στὸ 1910 σ' ἕνα σκέλον ἀνάστα γὰρ τὴν ἐπιχειρητικὴν τοῦσὺ φιλολογικὴν κόσμον, χωρὶς νὰ διαθέτουν ἄλλα ἐξόδια, ἐκτός ἀπὸ τὴν πίστι τοῦσὺ καὶ τὴν ἐλπίαν τοῦσὺ, ἔπασαν πολλὰ βράδια μὴ κοιμηθῶν νύκτωρ !... Μὴ ἢ πείναν δὲν ἰσορροῦσε νὰ μᾶς τοκίση. Ἀντιρροῦσαν τὴν ἀπορροστικὴν ἀσθένειάν τῆς μετ' ὃ χωρὶς τοῦσὺ στὰ γυῖα, χωρὶς νὰ γινώσκον τὸ βάρος μᾶς... Μᾶς ἔβησαν ν' ἀνοίξουν μὴ ἀτελείωτον ἀσθένειαν γὰρ τὸ συμβόλιον ἢ ν' ἀπαγγείλουν μερικὰ τραγούδια τοῦ Μπουστιάρι καὶ τοῦ Βερλιάν, γὰρ νὰ ξεχάσωμεν ὅτι, τὸ σπλάχνον μᾶς ἦταν ἀδύνατον !...

Ὁ νόμος, ποῦ ἀποτελεῖται ἐξαρτεῖται στὸν χρόνον αὐτῶν, ἦταν ὁ ποιητὴς Λέων Ντεμπέλ. Τὸ χρέος τὸν ἔκανε νὰ κλάη. Ἡ ἀνάγκη τὸν ἔκανε νὰ κεραιεῖται ἀπὸ στερῆν ἀπονομίαν. Ἡ φτώχεια τὸν ποτῆλεκε. Καὶ ἢ πείναν τὸν ἔκανε νὰ ἀρῶσθῃ ἀπὸ πληρωμένον θῆρος !... Ὁ ἀνθρώπος αὐτὸς δὲν ἠτορροῦσε νὰ ἐπισηρῆ τῆς διαιτησίας. Εἶχε γεννηθῆ γὰρ ν' ἀπολαύσῃ τὴν ἄγαθὴν τῆς ζωῆς... Μὰ ἢ ἄσθεναν τὸν καταδύσασαν νὰ κεραιεῖται τὸ περισσότερον χρόνιον τῆς ζωῆς τοῦ γεννῶς, ἀνάστατος, νηστίζος, ἀλγῆτος, ὁποῖον μὴ νύκτα τοῦ Ὀκτωβρίου, στὸ 1915 !...

Ἄλλ' ὅς διηγηθῆ τὰ γεγονότα μετ' ἢ τῆσὺ τῶσὺ. Ὁ Λέων Ντεμπέλ ἦταν δικαιολογημένως γὰρ τὴν ἐξαιρετικὴν αὐτῆ ἀνάθειαν τοῦσὺ κατὰ τῆς ἀνάγκης. Ἄρρητος, στὴν ἐπαγγελίαν τοῦσὺ, ἕνα σάπι ἀρχαῖον εἶδος, στὸ ὁποῖο εἶχε ὄχις τίς ἀνάγειας του, ἄρρητος μὴ θεῶν καθήκοντος τῶν Ἀστυκίων, ἄρρητος καὶ μὴ ἀσθενῆ, ποῦ θὰ τοῦ εἶδεν ὅς πρῶτον ἀδύνατον κτήριον, καὶ ἔβηε στὸ Παρίσι, κεραιεμένος ἀπὸ τὸν δαίμονα τῆς ποίησης, γὰρ νὰ ζῆσθ στὸ ἴδιον περιβάλλον, ὁποῦ μαρτυροῦσαν καὶ δημοσιοροῦσαν τὸ ἔργο τοῦσὺ ὁ ἀναμνησκὸν τοῦσὺ ποιητοῦ, ὁ Βερλιάν καὶ ὁ Βερλιάν.

Μὰ τὸ μεγάλο αὐτοῦ ποῦδὲν ἦταν πλάσμενον γὰρ τοὺς σκληροῦς ἀνάγειας τῆς ζωῆς. Μόλις ὁ Ντεμπέλ βροθῆκε ἀνάστα τοῦσὺ στὸ Παρίσι, μαρτυρῶν ἀπὸ τίς στοργικὰς περιποιήσεις τῆς μητέρας τοῦσὺ καὶ τῆς μηστής τοῦσὺ, ἔλασε τὸ νεῦρον τοῦσὺ καὶ ἄρρητος τὸν ἔνωτό του νὰ πρῆσ σὲ μὴ πλῆθῃ ἐργαλείωσθ. Ἦταν ἀνάστατος νὰ παλαίη γὰρ νὰ ζῆσθ. Ἡ στήριξίν τῶσὺ μετ' ἢ τὴν πραγματικότητῆ ἐπὶ ἔβηεν ἀπόπειαν καὶ τραγικήν. Πρὶν πρῶτον ἔβηε χωρὶς, ὁ Λέων ἦταν ἔρρητος ἠθῶς. Ἡ ἀλήθεια εἶνε ὅτι θὰ μπόρροσε ἀκόμη νὰ σωθῆ, ἐπιτορροῦσαν στὴν ἐλπίαν τοῦσὺ. Μὰ ὁ Ντεμπέλ δὲν εἶχε τὴν δύναμιν νὰ κεραιεῖται ἀπὸ τὸ περιβάλλον, ἀπὸ ὁποῖο ἔβηεν ὁ ἀναμνησκὸν τοῦσὺ ποιητοῦ !...

Ὁ Ἀλφρέδος ντὲ Μουσσὲ λέει κάποτε ὅτι ὅλα τὰ καλὰ τραγούδια ποῦται νὰ εἶνε ἔρρητος. Τὰ τραγούδια τοῦ Λέοντος Ντεμπέλ ἦσαν οὐδὲν ἄλλο ἢ ἀνάστατος καὶ τρωικός. Ἡ ποίησις ἔβηεν ὁποῖον σ' αὐτὸν ὄχι ὅς Μουσσὲ, ὄχι ὅς ἀγαθὸ δαίμονον, ἀλλ' ὅς δαίμονον, ὅς τρωανικὸν δαίμονον !...

Πολλὲς φορὲς, ἐνὸ ἢ τακτικῆς μᾶς παρὰ καθόμιασε στὸν ἐξοστικὸν ἐνὸς κεραιεμένου καὶ στήριξίσεως σὸβαροῦται ποῦδὲν ὁ καλύτερος τρόπος μαρτυροῦσε τὸν σπασμένον — ἀδιάρρονον εἶν ὁ περισσότερος ἀπὸ μᾶς εἶχαμε μὴ καὶ δύο μέρες νὰ γίαιε — βλέπαμε νύκτωρ ὁ Ντεμπέλ, φώχης, κεραιεμένος, ὅς ἤλκισα ἔκποσι ὄχιον μόνον γυῖον, κεραιεμένον, ἀλλὰ μετ' ἢ κάτασπον σὸλλῶνον... Μᾶς γαρτεροῦσε ἢ ἕνα δευτὸ κτήριον τῆς κατῆλθῆ καὶ καθόταν ἀνάστατος σὲ μὴ ἄρρη. — Πὶ γίνουσι, Ντεμπέλ ! τὸν ποτῆσαι. — Πάνω ! ἦταν ἢ ἀπάντησθ τοῦσὺ.

Προσπαθοῦσαμε τότε ν' ὀστεινωθῶμε : — Ἡ πείναν δίνει φτερά στὴν ἔμπνευσιν... Ὅταν εἶνε κανεῖς νηστίζος, γράφει ἐκκολλῶμεν ἕνα τραγούδι, παρὰ ὅταν εἶνε χορτάτος !... — Ὅταν κανεῖς εἶνε νηστίζος, τὰ βλέπει διὰ κόκκινα τριγύρω τοῦσὺ ἀπάντοσε μετ' ἢ ἰσορροπία ὁ Ντεμπέλ. — Μὴ ξεχάσῃ, ὅτι τὸ κόκκινον εἶνε τὸ χροῖον τῆς ζωῆς ! παρῆρθησε ἐνὸ. — Ναι, νὰ εἶνε καὶ τὸ χροῖον τοῦ ἀίματος ! μῆθῶσθ ὁ Ντεμπέλ.

Καταλαβάνομε τέλος πὸς τὴν ἀδύνατον νὰ μαρτυροῦσαμε τὸν ἀπαρρητόν αὐτὸν ποιητῆ. Καὶ ἔλανον ποῦ μᾶς ἔβηεν σὲ δύσκολη θέσι, ἦταν τὸ ὅτι ὁ Ντεμπέλ, παρῆρτος σὲ ἀνάστατον βαθμῶν, δὲν δέχονταν οὔτε ἀπὸ μᾶς τοὺς φίλους τοῦσὺ τὸ παραμικρὸν βοήθημα... Θεωροῦμε ὅτι καλύτερο συγγενέως ἕνα ποῦδὲν ἔκατο περίπου φράζον, γὰρ νὰ τὸ δοσοῦμε στὸν Λέοντα, ὁ ὁποῖος εἶχε ἀπόπειαν ἀνάστα μᾶς κεραιεμένος φρεσῆς. Μὰ πὸς θὰ τὸν καταρροῦσε νὰ πρῆσ αὐτὰ τὰ γυῖατα ! Ἄν τοῦσὺ τὰ δύναιε ἀτ' εὐθείας, θὰ μᾶς τὰ πετοῦσε στὰ μούτια ! Ἀφοῦ οὐδέποτε κέραιε, βροθῆκα μὴ γίαιε, βροθῆκα δηλαδὴ τὸν ἄσπον, μετ' ἢ τὸν ὁποῖο θὰ γίαιε μετ' ἢ Ντεμπέλ νὰ δερθῆ τὸ χερματικὸν αὐτοῦ ποῦδὲν, χωρὶς νὰ προσβληθῆ ἢ ἀξιοποτεῖται τοῦσὺ.

Ἐνα βράδι, μὴτὶς συναντήθηκα μετ' ἢ Ντεμπέλ, τὸ εἶπα : — Ἀνακάμνησε ἕνα Μαζιζῶν, ὁ ὁποῖος ζῆτα φιλολογικὴν συγγενεῖαν τὸν νέον γὰρ μὴ ἐπιβροθῆκα, ποῦ θὰ ἐδόσθῃ τῶσὺ σῆμα... Τοῦσὺ ἔκατο, φρεσῆ, λόγος καὶ γὰρ σέκα καὶ μὴ ἀπορροῦσε ὅτι εἶνε πρῶτονος ν' ἀγορῶσθ μερικὰ τραγούδια σου... Ἄσπον τὸ βράδι ἐβροθῆκα ραυτεροῦσὺ ἕνα περσοῦ. Θα σὲ πρῆσ νὰ πάει μαζῆ !...

Τὴν ἐπλοῦνῃ τὸ βράδι, κατὰ τὴν ὁμοίειν ἔκατο, βροθῆκα τὸν «Μαζιζῶν» στὸν τίτλον τῆς συναντήσεως. Ὁ Ντεμπέλ τοῦσὺ ἀπάγγειλε μερικὰ ἀπὸ τὰ τραγούδια τοῦσὺ καὶ ὁ φιλολόγος κέραιε ἐκδοσῆσθῆσε τόσο ἀπὸ τὴν τέχνην τοῦσὺ νεωροῦ ποιητοῦ, ὅστε ἀγόρροσε τὰ ποιήματα αὐτὰ γὰρ ἔκατο φρεσῆ... Ὁ Ντεμπέλ ἔβηε ἔκποσι νὰ παρῆρθησθ ἀπὸ τὴν ζωὴν τοῦσὺ. Πρῶτῃ φορῆ πλῆρτοῦσαν—καὶ τόσο κατὰ μάλιστα !—γὰρ τὴν φιλολογικὴν τὸν ἐργασίαν... Καὶ μετ' ἢ τὰ γυῖατα αὐτὰ πρῆε ἀμέσως καὶ παρῆρθησε ἕνα κεραιεμένο ποῦδων !...

Ὅταν ἔβηεν συναντήθηκα μετ' ἢ Μαζιζῶν — ἕνα πρῶτον κεραιεμένο, ποῦ τὸ παρακάλεσα νὰ λάβῃ μέρος στὴν μνηρὴ αὐτῆ κεραιεμένη καὶ νὰ ἐδόσθ τὸ ποῦδὲν τὸν 100 φράζον στὸν Ντεμπέλ ὅς μαρτυροῦσαν ὅτι δὲν ἀπὸ τὸν ἴδιον... ὁ φιλολόγος κέραιε μὴ ἐπότερον τὰ χερματικὰ, ἔβηοντας :

— Ἀποῦ, κέραιε Φρανοὶ, πὸς ἐνδιαφέρεστε τόσο γὰρ ἕναν ἄνθρωπον, ὁ ὁποῖος στὰ τραγούδια του μὴλαί μόνον γὰρ διαθέτῶν, γὰρ κόλιν καὶ γὰρ κολοῦσενον, γὰρ κεραιεμένον καὶ πλῆρτοῦσαν !... Τὸ μὴ ποῦσὺ ὄχις θεῶν, κέραιε Φρανοὶ, ὄχις αὐτὰ τὰ τραγούδια, γιὰτὶ θὰ σὲς κεραιενον γυῖον... Ἡ ποιήματα αὐτὰ τὸν Ντεμπέλ τὰ φράσαι μετ' ἢ ἐδόσθ. Εἶνε ὄχι μόνον τὰ καλύτερα τραγούδια τοῦ Λέοντος, ἀλλὰ καὶ μερικὰ ἀπὸ τὰ ποῦ διαλεχτὰ ποιήματα τῆς Γαλλικῆς ποίησης τὸν τελευταῖον πνιγνὴ χρόνον !...

Στὶς κεραιεμένες τοῦ μεγάλου ποῦδων ὁ Λέων Ντεμπέλ εἶχε φρεσῆ στὸ ἔσχατον ὄχιον κατῆρτοσῶσθ καὶ τίς ἐξολλῶσθ. Ὅποιοι τὸ εἶδεν νὰ πρῆσ σὲν κεραιεμένον τὴν νύκτα ἀπὸ τοῦσὺ ἀνεκτόσθου δόμοσθ τῆς Μονομαρτίης — τὴν ἡμέραν δὲν τορροῦσε πλεὴν νὰ βῆ ἔξω — ποῦδὲν ἔμπορροσε νὰ κεραιεθῆ ὅτι ὁ κεραιεμένονος αὐτοῦ ἀνάστα εἶχε στὴν τοσπῆ τὸν χερματικὸν κέραιε ἔκατο τραγούδια, τὰ ὁποῖα, ὅταν θὰ ἔβηεν ἀπόπειαν σὲ τῶσὺ, θὰ πορροῦσαν ἀνάστατος ἀπὸ τὸν φιλολογικὸν κόσμον !...

Ὁ Ντεμπέλ κεραιε τῶσὺ κατὰ ἀπὸ τίς φρεσῆς τοῦ Στρασίμ, μαζῆ ἢ ὅτι τὰ κεραιεμένα ἢ πορροῦσαν τῆς κεραιεμένης. Τεραιετον ἀπὸ τὰ ἀπομύδια, ποῦ περτοῦσαν τὰ κεραιεμένα στὸν κεραιεμένο τὸν κεραιεμένο καὶ κεραιεμένο μετ' ἢ τὸ ποῦδων ποῦ περτοῦσαν ἀπὸ πᾶσιν τοῦσὺ ὁ ἄλλοι ἄλλῆτες, ἐπειδὴ καὶ αὐτοῖ ἰσάμια κεραιετοῦσαν πλεὴν νὰ τὸ πορροῦσαν. Ἐνας κεραιεμένος ἄνθρωπος θὰ εἶνε ἀναμνησκὸν μῆτος στὴν διαιτησίαν τοῦσὺ ποιητοῦ, ἀνάστατος τὴν ἀπὸ τὴν καὶ λογικήν βέβαια—ἀσθενῆ, ὅτι ὁ Ντεμπέλ θὰ μπόρροσε νὰ κεραιεθῆ στὸ σάπι τοῦσὺ, νὰ κεραιεθῆ ἀπὸ τὴν ἀληθινήν τὸν ζῆλον καὶ νὰ κεραιεθῆ στὸν κεραιεμένο ἠθῶς τοῦσὺ. Μὰ ἢ ἀσθενῆ αὐτῆ δὲν εἶχε ἐκδοσῆ, κεραιεμένον γὰρ τὸν Ντεμπέλ. Ὁ Λέων ἀσθενῆσθῶσε πορροῦ τίς σὸβαροῦσε ποῦ τὸν εἶδεν ὁ κεραιεμένος δαίμονος τοῦσὺ. Ἦταν ἀπὸ τοῦσὺ πορροῦσθ ἔκποσι ἄνθρωπος, ποῦ ἐπὶτορροῦσαν μετ' ἢ κεραιεθῆσθ στὸν κεραιεμένο τοῦσὺ !...

Μὴ μέρῃ ἐκδοσῆσθ ὁ Παναγροικὸς ποῦδων. Ἦταν ἀπὸ τοῦσὺ πρῶτος, ποῦ ἔβηεν γὰρ τὸ μῆτος. Ζήτησθ νὰ δῶ τὸν Ντεμπέλ, νὰ τὸν ἀπομύρροσθ, μὴ δὲν μπόρροσε νὰ τὸν ἀνακαλῆσθ πορροῦσαν !...

Ἐπότερον ἀπὸ τοῦσὺ μῆτος, ἕνας φίλος ποῦ ἔβηεν ἀπὸ τὸ Παρίσι ὅτι ὁ Ντεμπέλ ἀπὸ τὴν ἀπὸ τὸ σπλάχνον, γιὰτὶ ἦταν κεραιεμένος... Δὲν ντορροῦσε νὰ ἀπομύρροσθ ὅτι ἢ ἀσθενῆ τὸ ποῦδων μ' ἔκατο νὰ ξεχάσω γὰρ κεραιεμένον μῆτος τὸν Ντεμπέλ. Μοῖ τὸν ἔβηεν ἀνάστατος ὅσος ἕνα λογιόλον κεραιεμένο τὸν ἴδιον φίλον, ὁ ὁποῖος μετ' ἢ κεραιεθῆσθ μετ' ἢ ἕνα λόγια ὅτι μὴ νύκτα τοῦ Ὀκτωβρίου, στὸ 1915, ὁ Λέων Ντεμπέλ ἔβηε σὲ τὸ Στρασίμ καὶ πίνγησε, γὰρ νὰ κεραιεθῆ ἀπὸ τὴν διαιτησίαν, ἀπὸ τὴν πείναν !...

Δὲν τὸν ἔβηεν τὸν Ντεμπέλ, μῆτὶς ἔβηεν τὸν ὀστροῦ θάνατον τοῦσὺ, γιὰτὶ τὴν ὄρα εἶνε ἢ ἀσθενῆσθ μὴ ἔβηεν σέκα ! Τὸ Σπλάχνον

ΤΑ ΡΩΜΑΝΤΖΑ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

Η ΣΕΡΕΝΑΤΑ ΤΟΥ ΣΟΥΜΠΕΡΤ

[Η ιστορία του πιο παθητικού, του πιο τρυφερού και αυγινητικού έρωτος του μεγάλου Βιεννέζου μουσικού]

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

«Αλήθεια, πόσο ωραία ήταν η νέα αυτή!... Μιά στιγμή ώραια την είχε αντικρύσει, μα η ωμορφιά της ή ασύγκριτη, είχε χαραχτεί βαθειά μέσα στη μνήμη του. Και τί περίεργο!... Δεν τί μισούσε, δεν μνησκακούσε έναντι της για το κακό που του είχε κάνει... Μόνο μία πικρία αισθανόταν βαθειά στην καρδιά του...»

Και τώρα, τώρα που θα ξεκινούσε πάλι η στυγνή, η άχαρη ζωή του παρελθόντος, τι θόκανε; Έπειτα από τόσα χρόνια, που είχαν διαλυθεί μέσα σε μια στιγμή, πώς θα την άξιτιμωτούσε;... Θα ξαναγύριζε πάλι στο Δημότιο Σχολείο, κοντά στον αστήρ κ. Όττο;... Μα κ' εκεί ακόμα ή θείος του ήταν επισημάλης, έπειτ' από την άναφορα που θα είχε υποθέσει ασφαλώς ο κ. Όττο στο Υπουργείο για τον τρόπο, με τον οποίο συνήθιζε να κάνει τη διδασκαλία του... Ω! γιατί να γελάσει; η ωραία εκείνη νέα και με το γέλιο της να του καταστρέψει το μέλλον;

Πέρασαν αρκετές μέρες, ένας μήνας περίπου. Ο Σούμπερτ, ο φίλο αυτό το διάστημα, δεν είχε κατορθώσει ακόμα να συνέλθει από την απογοήτευσή. Μόνο η άφοιασισ μερικόν καλών φίλων του, που είχαν εμπιστοσύνη στην ιδιοφυΐα του, του έδινε κάποιο θάρρος. Οι φίλοι του αυτού πήγαιναν και τον συντρόφευαν ταχτικά κ' έτσι δεν τον άφηναν μόνο με την απελπισία του... «Επίσης κ' η Έμμα, η οποία είχε μάθει τώρα το σπίτι του και πήγαινε και τον επισκεπτόταν, τον παρηγορούσε στις δύσκολες εκείνες ημέρες. Είχε γίνει ο καλός του άγγελος... Το έπίστρεψε μάλιστα ένα-ένα όσα πράγματα είχε ανεχθεί από τον πατέρα της και τότε ο Σούμπερτ πήγαινε και τα... ανεχόταν πάλι!...»

Είχε κάνει και κάτι πολύ τολημρό ή χαριτωμένη Έμμα για τον άναπημο της μουσουργό. Είχε πάει κ' είχε παρακαλέσει τον άρχιμουσικό της πριγκιπίσης Κίνικου να μειώσει για να τον προσκαλέσει άκόμα μία φορά ή πριγκιπίσσα στο σπίτι της. Μα ο περίφαναος άρχιμουσικός δεν θέλησε ν' άκουση τίποτε γι' αυτό τον αάθηδο, ο οποίος είχε προσβάλει την πριγκιπίσσα και τους καλεσμένους του, διακόπτοντας την έκτέλεση της συμφωνίας του... «Εν άπόγευμα, ο Σούμπερτ γύριζε από το Σχολείο του στη φτωχική του καμαρούλα... Μόλις ανέθηκε τη σκάλα, είδε τη σπιτονοικοκυρά του, η οποία με μυστηριώδες ύφος του έπτε:

—Περάστε μέσα, κύριε Σούμπερτ, σάς περιμένουν... Ο Σούμπερτ έπθεσε πώς τον περίμενε, όπως πάντα, οι φίλοι του. Μα όταν άσκακέισε το κατώφλι του δωματίου του, ξαφνιάστηκε πολύ, θλεπόντας, άναμεσα στους φίλους του, κ' έναν άγνωστό του ήλικιωμένο κύριο...

—Ο κύριος Μπαούμπερτ, ο έπίστατης του πριγκίπης Έστερχάου, θέλει να σου μιλήσει, θρανζ! του φώναξαν.

Ο Σούμπερτ γαρέτηξε τόν έν'ο και τον ρώτησε για το σκοπό της έπισκέφής του. Τότε εκείνος πήρε έπίσημο ύφος και του απάντησε: —Κύριε Σούμπερτ, έρχομαι εκ μερους του ύψηλοτάτου κυρίου μου... Ο πριγκίπης Έστερχάου σάς προτείνει να πάτε στον πύργο του Ούγγαρια και ν' αναλάβετε τη μουσική ώρφοση των δύο θυγατέρων μου, των εδγενοστάτων δεσποινίδων Καρολίνας και Μαρίας. Μου έπτε μάλιστα να σάς πληρώσω προκαταβολικώς 200 φιορίνια άπάντι του μισού σας... Δέχεσθε;

μας είχε λάβει διαταγή να ζήνη σ' ήγεις όφες έξόριστι κατά τον έχθρο!...

Ο πόνος όμως που έννοιωσα άγρότερα, άγαχύνει μου Λέων Ντε-μπε, ξανίζοντα το δράμα της ζωής σου, δι έστις την τρανιανιμένη ψυχή σου ότι σ' άγαπούσα πραγματικά — ίσως γιατί ο δαίμων της ποιήσεως σ' είχε κυριεύσει περισσότερο από μένα...»

ΦΡΑΝΣΙ ΚΑΡΚΟ

«Αν δεχόταν;

Μα αυτό ήταν ή ανέλιπτη, ή ούρανοκατέβατη τόχη... Ο Σούμπερτ έννοιωσε κάτι σαν ζάλη και με δυσκολία κατώρθωσε να τραυλίση:

—Δέχομαι, κύριε... Και πότε πρέπει να φύγω...

—Όσο το δυνατόν γρηγορότερα... Αυτό μου έπτε ο πριγκίπης. Και συγχρόνως ο έπίστατης του πριγκίπης έβγαλε από το πορτοφόλι του και μετρησε στον έκθαμβο μουσουργό διακόσια φιορίνια.

Έπειτα φέρεσε το καπέλλο του και καθώς διευθυνόταν πρós την πόρτα, έπρόσθεσε:

—Μεθεώριο το πρωί, φεύγω για τον πύργο των Έστερχάου, με το δικό τους άμαξι... Αν θέλετε, υποφέρετε νάρητε μαζί μου... Έτσι θ' άποφύγετε τα έξοδα και τις δυσκολίες του ταξιδιού...

—Πολύ εύχαριστός... άπάντης ο Σούμπερτ.

Όταν ο έπίστατης του πριγκίπης έβγαλε, ο μουσουργός φανόταν σαν τρελλός άπ' τη γαρά του... Και γυρίζοντας πρós τους φίλους του, που ήσαν έξ' ίσου ένθουσιασμένοι κ' αώτοι, φώναξε:

—Και τώρα, πάμε να γεννηθούμε... Έγώ έχω τα έξοδα άπόψε... Είμαι πλούσιος!...

Και πράγματι, ήταν πλούσιος εκείνο το θράδι... Ποτε του δεν είχε έπάνω του, ως έκείνη την εποχή, 200 φιορίνια.

V

ΣΤΟΝ ΠΥΡΓΟ ΤΩΝ ΕΣΤΕΡΧΑΥ

Όταν το ταξιδειατικό άμαξι, με το όποιο ταξείδευε ο Σούμπερτ έβγασε άποιας στον πύργο των Έστερχάου, μόλις άόχησε να έμμερνω, Μεί' άπ' τις κατοπιές της άόλης, ξεχώρισε ο μεγαλοπρεπής άγκος του πύργου ή μάλλον του παλατιού των Έστερχάου, που ήταν ένα από τα ωραιότερα παλάτια της Ούγγαριας...

Ο Σούμπερτ έθαύμασε για μία στιγμή το μέγαρο αυτό, το όποιο θα ήταν στο έξής ή κατοικία του και κατοπίν, οδηγούμενος από τον έπίστατη, προχώρησε πρós τη μνημειώδη του είσοδο.

Διέσχισαν τη μεγάλη μαρμαρένια σκάλα και μπήκαν μέσα στο έσωτερικό του πύργου, όπου έπικρατούσε μία άφάνταστη πολυτέλεια. Ο έπίστατης συνώδευσε τον Σούμπερτ ως το δωματίο που είχε άρστη έκ των προτερων γι' αυτόν και τον άφησε εκεί ν' αναπαυθί από το ταξίδι, λέγοντας του:

ότι το μεσημέρι θα τον παρουσίαζε στον πριγκίπη.

Το μεσημέρι ο Σούμπερτ, έπειτ' από άναπαυή λίγων ώρων, είχε συνέλθει έντελώς από τις κακουχίες του ταξιδιού του. Άρροπερς κ' εδιδάχτος, περιμενε η έπίστατη, ο όποιος δεν άργησε να παρουσιασθί. Μεί' από ένα πλήθος λαμπρών αίθουσών και αντιβαλίμων, πού με την πολυτέλεια τους προκαλούσαν τον θαυμασμό του μουσουργού, τον άδήςησε στο άπέραστο και μεγαλοπρεπές γραφείο του πριγκίπης Έστερχάου...

Ο πριγκίπης θρισκόταν εκεί. Ήταν ένας ύψηλοσωμος εδπατρίδης, καμμία πενήνταριά έτών, με άριστοκρατικό παρουσιαστικό, μ' έκφραση όχι και τόσο περήφανα, όπως θα ταίριαζε στη θέση του, μα λίγο έιρωνική.

Μόλις είδε τον Σούμπερτ να μπαίνι μέσα δειλός και συνεσταλμένος, έγενψε στον έπίστατη ν' άπομακρυνθί και φώναξε στον ξένο του:

—Καλώς ώρισάτε, κύριε Σούμπερτ, στο σπίτι μου... Έλπιζω, πώς θα μείνετε εύχαριστημένος άπ' τη διαμονή σας εδώ...

Και γελώντας έπρόσθεσε:

—Είνε αλήθεια, ότι θα δυσκολευθήτε πολύ να διδάξετε στις κόρες μου τη θεία τέχνη του Όρεάου, γιατί είνε δυό διαβολήλνκα, μα τί να ζήνη... Τα καλά κούτα...

(Ακολουθεί)